

Een kerel verplaatsen met het postuur van Keever was niet makkelijk. Het was alsof je probeerde een kingsize waterbed van zijn plaats te krijgen. Dus begroeven ze hem dicht bij het huis. Dat had hoe dan ook wel iets logisch. Over een maand werd er pas geoogst en een verstoring van de grond op de akkers zou vanuit de lucht zeker opvallen. En om iemand als Keever op te sporen zouden ze ook gebruikmaken van het luchtruim. Met vliegtuigen, helikopters en misschien zelfs wel met drones.

Ze begonnen om middernacht, dat leek hun veilig genoeg. Rondom lag tienduizend hectare met niets. Het enige wat hier aan deze kant van de horizon door mensenhanden aan was toegevoegd, was het spoor verderop naar het oosten, maar middernacht was vijf uur na het passeren van de avondtrein en zeven uur voor het passeren van de ochtendtrein. Dus geen pottenkijkers. Op hun graafmachine was boven de cabine een balk gemonteerd met vier schijnwerpers, op dezelfde manier waarop jongelui hun pick-up pimpen, en met hun halogeenlampen zorgden die vier schijnwerpers voor een zee van licht. Zicht was dus evenmin een probleem. Ze begonnen met graven in de varkensloop, uit de aard der zaak een en al omgewoelde grond. Elke zeug woog honderd kilo en elke zeug had vier poten. De grond werd voortdurend omgewoeld. Daar viel niets te zien vanuit de lucht, zelfs niet met infraroodcamera's. Het beeld zou onmiddellijk volledig wit uitslaan, vanwege de dampende beesten zelf, en vanwege de dampende hopen en poelen met afval.

Veilig genoeg.

Varkens wroeten de grond om, dus groeven ze een diep gat. Dat was ook geen probleem. De arm van de graafmachine was lang en hapte ritmisch de grond weg, met vloeiende, scheppende halen. De hydraulische zuigerstangen glommen in het elektrische licht, de motor zwoegde en brulde op het ritme. De cabine rees en daalde met elke lading die opzij werd gedumpt. Toen het gat klaar was, reden ze de machine achteruit. Ze keerden hem om en duwden met de bak aan de achterkant Keever zijn graf in, schuivend over de grond, hem omrollend, waarbij er steeds meer drek aan zijn lichaam bleef

hangen, tot hij uiteindelijk over de rand tuimelde en met een doffe plof in het schaduwgebied buiten het bereik van het elektrische licht viel.

Er ging maar één ding mis.

De avondtrein was vijf uur te laat. De volgende dag hoorden ze op de middengolfradio dat een locomotief met motorpech honderdvijftig kilometer verderop een opstopping had veroorzaakt. Maar dat wisten ze op dat moment niet. Het enige wat ze hoorden, was het klagelijke fluiten bij een overweg in de verte, en op dat moment konden ze zich alleen nog maar omdraaien en staren naar de eindeloze rij verlichte wagons die op niet al te grote afstand langsdenderden, de een na de ander, als een droombeeld. Het leek nooit meer op te houden. Toch was de trein uiteindelijk voorbij, de rails zongen nog een minuut na, toen slokte de middernachtelijke duisternis ook het achterlicht van de trein op en gingen ze weer aan het werk.

Dertig kilometer verder naar het noorden minderde de trein geleidelijk aan vaart om ten slotte sissend tot stilstand te komen. De deuren gingen met een zuigend geluid open en Jack Reacher stapte uit op een betonnen perron voor een graansilo zo groot als een flatgebouw. Links stonden nog vier silo's, stuk voor stuk groter dan die eerste, rechts was een enorme metalen loods, zo groot als een vliegtuighangar. Er stonden palen met natriumlampen op regelmatige afstand van elkaar, die kegels van geel licht uit de duisternis sneden. Er hing nevel in de lucht, als een opmerking op een kalender. Het einde van de zomer was in zicht. De herfst was in aantocht.

Reacher stond stil, achter hem vertrok de trein zonder hem, zwoegend, kreunend, met een langzaam versnellend ritme van over naden in de rails ratelende wielen, een kielzog opbouwend dat steeds harder aan zijn kleren trok. Hij was de enige passagier die was uitgestapt. Dat was niet zo verwonderlijk, want het was niet bepaald een verzamelplaats voor forensen. Het was een en al landbouw. Om de schijn op te houden waren wat faciliteiten tussen de eerste silo en de metalen loods ondergebracht in een compact gebouwtje met zowel een loket voor kaartverkoop als banken om te

wachten. Het was gebouwd in de traditionele stijl van de spoorwegen en zag eruit als kinderspeelgoed dat tussen een paar grote olievaten was gezet.

Maar op een bord dat zich uitstrekte over de volle breedte van de gevel stond waarom Reacher daar was: MOTHER'S REST. Hij had het op een kaart zien staan en hij had het een prachtige naam gevonden voor een spoorwegstation. Hij had zich voorgesteld dat de spoorlijn er een oud wagenspoor kruiste, en dat er lang geleden op die plek iets was gebeurd. Misschien waren de weeën begonnen van een jonge, zwangere vrouw. Het heen en weer schudden in de huifkar zou haar geen goed hebben gedaan. Misschien was de karavaan een paar weken blijven staan. Of een maand. Misschien herinnerde iemand zich jaren later de plek. Misschien een nazaat. Misschien was het een familielegende geworden. Misschien stond er wel een minimuseum met één zaaltje.

Misschien was er ook wel een veel triestere verklaring. Misschien hadden ze er een vrouw begraven. Te oud om het einde van de reis te halen. Dan zou er een gedenksteen zijn.

Wat het dan ook was, Reacher had besloten om het uit te zoeken. Hij hoefde nergens heen en had alle tijd van de wereld om daar te komen, dus een omweg maakte hem niet uit. Daarom was hij uit de trein gestapt. En aanvankelijk lichtelijk teleurgesteld. Het beeld dat hij zich had gevormd klopte voor geen meter. Hij had gedacht een paar stoffige huizen aan te treffen en een kraal met ruimte voor één paard, eenzaam en verlaten. En het museum met één zaaltje, zo nu en dan geopend, gerund door een ouwe vent uit een van de huizen. Of de gedenksteen, misschien van marmer, met een vierkant, smeedijzeren hek eromheen.

Hij had de immense agrarische infrastructuur niet verwacht. Hij had het kunnen weten, bedacht hij. Als je graan zegt, zeg je spoorweg. Het moest ergens geladen worden. Miljoenen tonnen per jaar en ontelbare balen stro. Hij stapte naar links en keek tussen twee gebouwen door. Het was donker, maar hij werd min of meer een halfronde cirkel van bebouwing gewaar. Huizen natuurlijk, voor de arbeiders op het depot. Hij zag lichten en hoopte dat het een motel zou zijn, of een *diner*, of beide.

Hij liep naar de uitgang van het stationnetje en ontweek puur uit gewoonte het felle schijnsel van de natriumlampen, maar hij zag dat het onvermijdelijk was dat hij door het licht van de laatste lamp zou lopen, omdat die pal boven de uitgang hing. Dus bespaarde hij zich een omweg en liep hij ook door het licht van de voorlaatste lamp.

Op dat moment stapte een vrouw uit de donkere schaduwen.

Ze kwam energiek op hem af, twee snelle stappen, gretig, alsof ze blij was hem te zien. Haar lichaamstaal straalde een en al opluchting uit.

En toen niet meer. Toen was het een en al teleurstelling. Ze bleef stokstijf staan en zei: ‘O.’

Ze was Aziatisch, maar niet klein. Een meter vijfenzeventig, misschien een meter zevenenzeventig. En ze had een bouw die bij haar lengte paste. Geen bot te zien. Geen slank kindvrouwtje. Ze was een jaar of veertig, dacht Reacher. Ze had lang, zwart haar. Ze droeg jeans en een t-shirt onder een kort katoenen jasje en liep op veterschoenen.

Hij zei: ‘Goedenavond, mevrouw.’

Ze wierp een blik over zijn schouder.

‘Ik ben de enige passagier.’

Ze keek hem aan.

‘Er is niemand anders uitgestapt, dus ik vermoed dat uw vriend niet komt.’

‘Mijn vriend?’ Ze had geen specifiek accent. Doorsnee Amerikaans. Zoals je het overal kon horen.

Reacher zei: ‘Waarom zou u hier zijn, als het niet is om iemand af te halen van de trein? Er is geen enkele andere reden om hier te zijn. Ik neem aan dat hier normaal niets te zien is rond middernacht.’

Ze gaf geen antwoord.

Hij zei: ‘U gaat me toch niet vertellen dat u hier al sinds zeven uur vanavond staat te wachten?’

‘Ik wist niet dat de trein vertraging had,’ zei ze. ‘Mobiele telefoons doen het hier niet. En er is niemand van de spoorwegen die je iets kan vertellen. En ik vermoed dat de Pony Express vandaag niet reed.’

‘Hij zat niet bij mij in de wagon. En ook niet in de volgende twee.’

‘Wie niet?’

‘Uw vriend.’

‘U weet niet eens hoe hij eruitziet.’

‘Hij is groot,’ zei Reacher. ‘Want daarom sprong u zo snel tevoorschijn toen u mij zag. U dacht dat ik hem was. Heel even, in ieder geval. En in mijn wagon zaten geen andere grote kerels. Ook niet in de twee volgende wagons.’

‘Wanneer komt de volgende trein?’

‘Om zeven uur morgenochtend.’

‘Wie bent u en waarom bent u hier?’ vroeg ze.

‘Ik ben gewoon iemand die op doorreis is.’

‘De trein is doorgereden. U niet. U bent uitgestapt.’

‘Weet u iets van de plek hier?’

‘Helemaal niets.’

‘Hebt u een museum gezien, of een grafsteen?’

‘Waarom bent u hier?’

‘En wie wil dat weten?’

Ze aarzelde even en zei toen: ‘Niemand.’

‘Is er een motel hier?’ vroeg Reacher.

‘Daar heb ik een kamer.’

‘Hoe is het?’

‘Het is een motel.’

‘Prima,’ zei Reacher. ‘Zijn er nog kamers vrij?’

‘Het zou me verbazen als dat niet zo was.’

‘Oké. Dan mag u me de weg wijzen. U moet hier niet de hele nacht blijven wachten. Ik sta op als het licht wordt. Dan klop ik op uw deur als ik vertrek. Ik hoop voor u dat uw vriend er morgen is.’

De vrouw zei niets. Ze wierp een laatste blik op de stille rails, keerde zich om en liep voor hem uit door de uitgang.

Het motel was groter dan Reacher had verwacht. Het was hoefijzervormig en had één verdieping, in totaal dertig kamers en meer dan genoeg parkeerruimte. Maar er waren niet veel parkeerplaatsen bezet. Het terrein was voor meer dan de helft leeg. Het was eenvoudig gebouwd, van gepleisterde gasbetonblokken, beige geverfd, met ijzeren trappen en relingen die bruin geverfd waren. Niets bijzonders. Maar het zag er schoon en goed onderhouden uit. Alle lampen deden het. Het was niet het slechtste motel dat Reacher ooit had gezien.

Het kantoor was de eerste deur links op de begane grond. Er zat iemand achter de balie. Een klein oud mannetje met een dikke buik en iets wat eruitzag als een glazen oog. Hij gaf de vrouw de sleutel voor kamer 214 en ze liep weer naar buiten zonder nog een woord te zeggen. Reacher vroeg naar het tarief en de man zei: ‘Zestig dollar.’

‘Per week?’ vroeg Reacher.

‘Per nacht.’

‘Ik heb zo het een en ander gezien.’

‘Wat bedoel je?’

‘Ik ben in veel motels geweest.’

‘Nou en?’

‘Ik zie hier niets wat zestig dollar waard is. Hoogstens twintig.’

‘Twintig gaat niet. Die kamers zijn duur.’

‘Welke kamers?’

‘Boven.’

‘Beneden is voor mij goed genoeg.’

‘Moet je niet bij haar in de buurt zijn?’

‘Bij wie?’

‘Je vriendin.’

‘Nee,’ zei Reacher. ‘Ik hoef niet bij haar in de buurt te zijn.’

‘Beneden veertig dollar.’

‘Twintig. Je bent voor minder dan de helft bezet. Er is praktisch niets te doen. Twintig dollar is beter dan niets.’

‘Dertig.’

‘Twintig.’

‘Vijfentwintig.’

‘Deal,’ zei Reacher. Hij haalde de rol bankbiljetten uit zijn zak en pelde er een briefje van tien, twee briefjes van vijf en vijf van één af. Hij legde ze op de balie en de eenogige man ruilde ze voor een sleutel met een houten hanger waar 106 op stond, die hij met een triomfantelijk gebaar uit een la haalde.

‘Achter in de hoek,’ zei de man. ‘Bij de trap.’

Die was van ijzer en als mensen de trap op- of aflieden zou dat lawaai maken. Hij had niet echt de beste kamer gekregen. Kinderachtige manier van wraak nemen, maar het kon Reacher niet schelen. Hij ging ervan uit dat hij vannacht als laatste zijn hoofd op het kussen zou leggen. Hij verwachtte niet dat er nog andere gasten zouden komen op dit uur. Hij verwachtte een ongestoorde, stille nacht op het Amerikaanse platteland.

‘Dank u,’ zei hij en hij liep naar buiten, de sleutel in zijn hand.

De eenogige man wachtte dertig seconden en koos een nummer op de telefoon op de balie. Toen er werd opgenomen, zei hij: ‘Ze heeft iemand ontmoet die uit de trein is gestapt. Het was al laat. Ze heeft vijf uur staan wachten. Ze heeft hem meegebracht hiernaartoe en hij heeft een kamer genomen.’

Er klonk een krakend, plastic geluid als antwoord, en toen zei de man: ‘Ook een grote kerel. Een sluwe rotzak. Hij deed moeilijk over het tarief voor de kamer. Ik heb hem 106 gegeven, achter in de hoek.’

Weer een krakende, plastic vraag, gevolgd door een antwoord: ‘Niet van hieruit. Ik zit in het kantoor.’

Opnieuw gekraak, maar dit keer op een andere toon en met een ander ritme. Een opdracht, geen vraag.

‘Oké,’ zei de eenogige man.

Hij legde de hoorn neer en kwam moeizaam overeind. Hij liep het kantoor uit en pakte de tuinstoel die voor 102 stond, een lege kamer, en sleepte die naar een plek op het asfalt waar hij zowel de deur van zijn kantoor als die van 106 kon zien. *Kun je vandaar zijn kamer zien?* was de vraag geweest, en *Ga met je luie reet ergens zitten waar je hem de hele nacht in de gaten kunt houden* was de

opdracht geweest. De eenogige man gehoorzaamde altijd, ook al was het soms met enige tegenzin. Hij zette de stoel nog iets anders neer en liet zich met zijn volle gewicht vallen op het oncomfortabele plastic. Buiten, in de kille nachtlucht. Niet bepaald datgene wat hij het liefste deed.

Vanuit zijn kamer hoorde Reacher de tuinstoel schrapen over het asfalt, maar hij besteedde er geen aandacht aan. Gewoon een willekeurig geluid 's nachts, niets gevaarlijks, geen shotgun die schietklaar werd gemaakt, niet het slijpende geluid van een lemmet dat uit een schede wordt getrokken, niets waar zijn reptielenbrein zich zorgen over zou maken. En de enige andere mogelijkheid waren de voetstappen van veterschoenen op het plaveisel, en een klop op de deur, want de vrouw van het station leek iemand die veel vragen had en op de een of andere manier ook antwoorden verwachtte. *Wie bent u en waarom bent u hier?*

Maar het was een schrapend geluid, geen voetstappen, geen klop op de deur, dus besteedde Reacher er geen aandacht aan. Hij vouwde zijn broek op en legde hem onder zijn matras, spoelde toen onder de douche het vuil van de dag van zijn lichaam en kroop onder het dekbed. Hij zette de wekker in zijn hoofd op zes uur, rekte zich uit, gaapte een keer en viel in slaap.

De dageraad was puur goud, geen vleugje roze of paars. De lucht had de bleekblauwe kleur van een oud shirt dat eindelijk gewassen is. Reacher nam weer een douche, kleepte zich aan en stapte de deur uit, een nieuwe dag tegemoet. Hij zag de tuinstoel, leeg, misplaatst midden op het asfalt, maar stond er niet bij stil. Hij liep zo zacht als hij kon de ijzeren trap op, de galm van het metaal reducerend tot een dof bonken door zijn voeten zo voorzichtig mogelijk neer te zetten. Hij vond 214 en klopte op de deur, resoluut maar bescheiden, zoals hij zich voorstelde dat een piccolo dat zou doen in een duur hotel. *Tijd om op te staan, mevrouw.* Ze had zo'n veertig minuten. Tien om op gang te komen, tien om te douchen en tien minuten om naar het stationnetje te wandelen. Ze zou er ruim op tijd zijn voor de ochtendtrein.

Reacher sloop de trap weer af en liep naar de straat, die op die

plek zo breed was dat je rustig kon spreken van een plein. Voor vrachtwagens, vermoedde hij, traag en onhandelbaar, die met keren en manoeuvreren een plek moesten zoeken in de rij voor de weegbruggen en ontvangstkantoren en de graansilo's zelf. In het asfalt lagen spoorstaven. Het was een kolossale onderneming. Waarschijnlijk een centraal punt voor de hele regio, wat in dat deel van Amerika neerkwam op een gebied met een straal van meer dan driehonderd kilometer. Dat verklaarde ook waarom het motel zo groot was. De boeren kwamen natuurlijk van heinde en verre en overnachtten er voor of na een treinreis naar een stad ver weg. Misschien kwamen ze allemaal op hetzelfde moment, bij bepaalde gelegenheden tijdens het jaar. Als er termijncontracten gesloten moesten worden misschien, in het verre Chicago. Vandaar de dertig kamers.

De brede straat, of het plein, of wat het dan ook was, liep in principe van noord naar zuid, aan de oostkant, rechts, begrensd door de spoorweg en de glanzende bouwsels, en aan de westkant, links, door iets wat je een soort hoofdstraat zou kunnen noemen. Daar was het motel, en een diner en iets wat je een warenhuis zou kunnen noemen, waar ze alles verkochten wat je maar nodig kon hebben. Achter die drie zaken lag het stadje in een onduidelijke halve cirkel naar het westen. Lage bevolkingsdichtheid. Grote kavels, de stijl van het platteland. Misschien duizend inwoners, misschien wel minder.

Reacher liep naar het noorden over de hoofdstraat, op zoek naar het wagenspoor. Hij dacht dat hij het zou moeten kruisen, dat het van oost naar west zou lopen, want in die richting gingen de huifkarren. *Go west, young man*. Opwindende tijden. Vijftig meter verderop zag hij een kruispunt, voorbij de laatste graansilo. Een weg, loodrecht op de hoofdweg, van oost naar west. Rechts schitterde hij in het vroege zonlicht, links lagen er lange schaduwen op.

Waar de dwarsweg de spoorweg kruiste, waren geen spoorbomen. Alleen rode lichten. Reacher ging op het spoor staan en tuurde naar het zuiden, waar hij vandaan was gekomen. De eerste anderhalve kilometer waren er geen andere overwegen. Verder kon hij niet kijken in het bleke ochtendlicht. Naar het noorden was de eerste anderhalve kilometer evenmin een overweg te zien. Dat bete-

kende dat als Mother's Rest aanspraak kon maken op een eigen overweg, hij er nu op stond.

De weg was redelijk breed, een beetje bol, opgehoogd met grond die uit ondiepe greppels aan weerszijden was gehaald. Er lag een dikke laag asfalt op, grijs van ouderdom, hier en daar gebarsten onder invloed van het weer en rafelig als gestolde lava langs de randen. Hij liep kaarsrecht van de ene horizon naar de andere.

Dat was niet onlogisch. Huifkarren reden rechtdoor als het maar even kon. Waarom zouden ze ook niet? Niemand zou puur voor de lol extra kilometers maken. De voorste wagenvoerder zou zich oriënteren op een punt in de verte en de rest zou erachteraan rijden. Een jaar later zou een tweede karavaan de sporen zien en volgen, en nog een jaar later zou iemand iets op een kaart krabbelen. En honderd jaar later stuurde een of andere afdeling voor wegenbouw van de staat er vrachtwagens vol asfalt naartoe.

In het oosten was niets te zien. Geen minimuseum, geen marmere gedenksteen. Alleen de weg, geflankeerd door eindeloze akkers met bijna rijpe tarwe. Maar de andere kant op, aan de westkant van het spoor, liep de weg door het stadje, min of meer dwars door het midden, met aan weerszijden zes blokken lage bebouwing. De kavel op de hoek rechts strekte zich zo'n honderd meter naar het noorden uit. Als een voetbalveld. Er was een dealer van landbouwmachines gevestigd. Vreemde tractoren en gigantische machines, allemaal splinternieuw en glanzend. Links was een handel in agrarische producten, in een klein pand dat ooit een gewoon woonhuis moest zijn geweest.

Reacher keerde om en liep over het oude wagenspoor terug naar het stadje, de ochtendzon aangenaam warm op zijn rug.

In het kantoor van het motel pakte de eenogige man de telefoon en koos een nummer. Toen er werd opgenomen, zei hij: 'Ze is weer naar het spoor gegaan. Ze wacht nu ook op de ochtendtrein. Hoeveel mensen sturen die lui?'

Het antwoord was een lang plastic kraken, geen vraag, maar ook geen opdracht. Zachter van toon. Misschien bemoedigend. Of geruststellend. De eenogige man zei: 'Oké, zeker,' en verbrak de verbinding.